

**Ἄφεικς Ἀγγλων ἐπιφανῶν
σ' αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.**

—

- Π. — Τὸν Ἀσκουῖθ τὸν εἶδες σ' αὐτὴ τῆ φασαρία;
Φ. — Ἦλθε θαρρῶ κι' ὄτσῶροτσιλλ μαζί με τὴν κυρία.
Πλὴν μετ' αὐτῶν κι' ὁ Λόρδος ὁ Ναυαρχος παρέστη...
Π. — Μὰ τί τοὺς ἦλθε νάλθουν μέσα σ' αὐτὴ τῆ ζέστη;

Φ. — Ἄγαπητέ κασιδὴ,
μὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι
μ' ἔκαναν ν' ἀπορήσω.

Μὲ τοὺτους ἦλθαν κι' ἄλλοι,
ἐπίσημοι, μεγάλοι,
χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσω.

- Π. — Τί τρέχει, Φασουλή;
Φ. — Ἐλέγανε πολλοὶ
πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα.

Κι' ἄλλοι, χοντροκεφάλια,
διέδιδαν πολλὰ
σπουδαῖα καὶ μεγάλα,
φρόνιμα καὶ τρελλά.

Κι' ἐγὼ φρουρῶν ἀγρόπνας τὰς θήκας τῶν πατέρων
ἀστράπτω καὶ κροτῶ,
κι' ἐμφρόνως χαιρετῶ
ἄφιξιν αἰφνηδῖαν ἀνδρῶν φιλελευθέρων.

Ἄνδρας τῆς Ἀλβιόνας
ἐξόχους μεγαλύνας,
καὶ πρὸ τοῦ Παρθενῶνος
μ' αὐτοὺς τὸ γόνυ κλίνω.

Τοὺς ἐπίσημους ξένους
δέχομαι ὅσας Ἀθήνας,
κι' ἀνεγερθέντος γένους
ξεχνῶ φρικτὰς ὀδύνας.

Καλῶς ὅστους καὶ καλῶς ὅστους
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς λψόστους,
τοὺς ἀνδρας τοὺς ἀρίστους κρατίστου Βασιλείου,
ποῦ τώρα παρ' ἐλπίδα
μᾶς ἦλθαν ὅσῃ κοιτίδα
τοῦ φλέγοντος ἡλίου.

Σ' ἔλέη δὲν ἐλπίζω...
χωρὶς ἐπαίτου τόνου,
χωρὶς κανὲν συμφέρον.

Περιχαρῆς σαλπίζω
τὴν ἀφιξιν καὶ μόνον
ἀνδρῶν φιλελευθέρων.

Καλῶς'στους και καλῶς'στους...
 τὸς βλέπομεν εὐφρότους
 μέσα'σὸν Παρθενῶνα
 μετὴν ἀλκὴν ἐρήβων,
 ἀν και'σὴν' Ἀλβιῶνα
 σπανίως βλέπουσιν Φοῖβον.

Καλῶς'στους μες'στους σάλους
 τοὺς ἀνδρας τοὺς μεγάλους,
 ποῦ πάντα τοὺς τιμῶ
 και τοὺς ἐπευφημῶ.

Κυτᾶξετε τὴν χάριν,
 οἰκοδομάς και τοῖχους
 κλεινῶν ἰοστεφάνων.

Εἰ'ἀκούστε τὸν' Ἄρην
 ἤχουῖτα με τοὺς ἤχους
 σαλπύγγων και τυμπάνων.

Εἰς δρᾶσιν μᾶς καλεῖ
 ταμποῦλο και τρομπέτα...
 τὸ Μάνλιχερ λαλεῖ
 κη'ἀστράφτει μαγιονέτα.

Σ'ἐκείνην στηριγμένους
 μ'ἄλον τὸ νέον γένος
 κτυπῶ τοὺς ἀνέρους.

Και με πολλοὺς και μόνους
 ἦμῶ τῆς' Ἀλβιῶνος
 ἀνδρας φιλελευθέρους.

Με φαντασῆς τρέλλαις
 σάν πρῶτα παπαδέλαις
 δὲν κόβω και δὲν ράβω.

Μὰ με κλαδι κοτίνου
 και ἕξιος Κωνσταντίνου
 δεσμοὺς αἰώνων θραύω.

Δὲν βλέπω πᾶ ἀποκίλους
 σάν κη'ἄλλοτε δακτύλους.

Δάκτυλα πᾶ δὲν βλέπω, μαρὲ σαχλομουρμούρη,
 τῶν περασμένων χρόνων,
 μὰ βλέπω μὴ πεντάλφα ν' ἀπλώνεται' στῆ μούρη
 φρατέλων φαμφοράνων.

Και γὰρ τοὺς Ἄγγλους ἔλεγαν ἡ σαχλο-Δεονόραις:
 περὲ νὰ ταξειδεύουνε και τοῦτοι τέτοιαις ὥραις;
 περὲ νὰ βγοῦνε' στὸς Κορφοῦς; περὲ και' στὸν Ἀύ-
 [ἰδῶνα,
 και' στὰς' Ἀθήνας ἔπειτα νὰ 'δοῦν τὸν Παρθενῶνα;
 περὲ νὰ πᾶν' στὴν Τύρινθα; περὲ και' στὰς Μυσηνας;
 ποῖος σκοπὸς νὰ κρύπτεται' στὰς ἐκδρομὰς ἐκεῖνας;

Κατέπληξε τὸ γεγονός μακαρονάδες φίλους,
 τοὺς' πῆκαν ψύλλοι μες' στ' αὐτῆ,
 και με περίφροβη ματῆ
 Τριπλῆς Συννενοήσεως ἐκείτασαν δακτύλους.
 Κη' ἡ περιήγησις αὐτῆ τῶν Ἄγγλων, μεπελιβάνη,
 ὡς εἶδος ἀφνηδιασμοὺς' στὸς Ἴταλοὺς ἐφάνη.

Β'.

Π. — Τὸν Τσῶρτσιλλ και τὸν' Ἀσκοῦιθ κη' ἐγῶ, βρῆ
 [Φασουλή,
 τοὺς εἶδα' στὴν Ἀκρόπολι, κη' ἔχαρμα πολῶ.
 Και τέτοια φῶναξα σ' αὐτοὺς
 τοὺς ἀνδρας τοὺς περικλυτοὺς:

' Ἀνδρες κλεινοί, περιφανεῖς,
 ἔμπρὸς σὲ βωμοὺς ἀληθινῆς
 Ἐλευθερίας σταθῆτε
 κη' ἐδῶ προσευχηθῆτε.

' Ἐδῶ ναὸς τῆς' Ἀθηνᾶς, τῆς κόρης, τῆς Παλλάδος,
 ποῦ δόρυ τὴν κοσμεῖ χρυσοῦν και τῆς εἰλαίας κλάδος.
 Ἄρχαῖον σύμβολον κη' αὐτῆ
 κλυδόνων και γαλήνης,
 Θεᾶ πολέμου λατρευτῆ
 και ποθητῆς εἰρήνης.

Θέλει βωμὸν αἰώνιον
 ἡ ζεῖδαρος' Ἐλαία της,
 ἀλλὰ και τὸ Γοργόνειον
 κη' ἡ Περικεφαλαία της.

' Ἐκείνη στέφει πάντοτε προμάχους τῆς Πατρίδος,
 τοὺς πίπτοντας ἡρωϊκῶς ἐπάνω τῆς ἀσπίδος,
 ἀλλὰ κη' ἔργατας ἀγαθοὺς
 εὐήμερας ἀληθοῦς.

' Ὁ πόλεμὸς της ἱερὸς,
 Ἐλευθερίας κραυγῆ,
 προμάχων λυτρωτῶν χορὸς
 και σκλάβων χαραυγῆ.

Εὐφραίνεται μ' Ἐλευθερίας τουφέκα και κανόνι,
 εὐφραίνεται και με χοροὺς Εἰρήνης και θαλάς,
 αὐτῆ τὸ φιλελευθέρον τὸ πνεῦμα στεφανώνει
 και φέρει τοὺς μοχθήσαντας εἰς γῆν ἑπαγγελίας.

' Ἐδῶ πετᾶ ψυχὴ και νοὺς
 ἀνδρῶν φιλελευθέρων,
 ἵστην χάριν τῆς Διογενεοῦς
 διπλῆν λατρείαν φέρων.

' Ἐδῶ σὲ τοῦτον τὸν βωμὸν
 μῆδς διπλῆς λατρείας
 σκατῆ καθένας πολεμῶν
 ὑπὲρ Ἐλευθερίας.

Ἐδῶ και σεις τῆς Ἀθηνᾶς
τὸ κράτος προσκυνεῖτε,
κι' ἔδῶ σὲ σφαίρας φωτεινὰς
ποτὲ μὴ λησμονήτε
πῶς κι' οἱ μικροὶ καμμιὰ φορὰ σηκώνουνε κεφάλι
καὶ γίνονται μεγάλοι.

Τοῦτο νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε
σεῖς, ποῦ κράτη κυβερνᾶτε
ρωμαλέα και μεγάλα,
και σκεφθῆτε σοβαρὰ
πῶς ὑπάρχουν μέσα 'στ' ἄλλα
και μυρμήκια μὲ φτερά.

Ἐλευθερίας νόμος,
ποῦ δὲν τὸν θίγει μῶμος
και φαμφαρόνον χλεσῆ.

Ναὸς βουλῶν ἀρήτων,
κι' ἔδῶ τῶν Ἐθνοτήτων
τὸ δόγμα βασιλεύει.

Κι' αὐτοὶ, ποῦ τὸ πατοῦν
και ξένην γῆν ζητοῦν,
τρῶνε μὲ τὸ κοντάρι
τῆς Ἀθηνᾶς στηλιζάρι.

Τέτοια ποῦ λὲς τοὺς εἰπα,
ξυλένιε παραλίπα,
κι' ἔκεινοι γελαστοὶ
γῆς μοῦπαν Ἀγγλιστί.

Και τώρα σύρτε 'στὸ καλό,
ἄνδρες ἀνδρῶν ὠραῖοι...
τὰ σέβη μου, παρακαλῶ,
'στὸν Ἐδουαρδ τὸν Γκρέυ.

Φωνάξετε και πρὸς αὐτὸν
πῶς κἀθ' ἔλπις τῶν νικητῶν
δὲν θ' ἀπομαίνῃ φροῦδη.

Και πῆστε του μ' ἄλλα πολλὰ
νὰ τᾶχη πάντοτε καλὰ
μαζὶ μὲ τὸν Σκουλοῦδη.

Κι' αὐτὸς 'στῆς Ἀκροπόλεως τοὺς βράχους ἄς πετᾶ...
γῆς γῆς μοῦ ξαναφώναξαν, κι' ἔπειτ' ἀπ' ἄλ' αὐτὰ
γοητευμέν' οἱ γόητες ἔφυγαν μὲ τὴν **Γόησσα**,
δμως αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ κι' ἐγὼ δὲν τὸν ἐνόησα.

Φ. — Μήτε θὰ τὸν ἐνοήσης,
και μὴ θέλῃς ἐξηγήσεις
και γιὰ τοῦτο, κουνενέ,
ἀπὸ κάθε καφφενέ.

Μὴ συγχάζῃς μὲ πολλοὺς
σὲ Γερουσιῶν δμῖλους,
κι' ἄφινε τοὺς Ἰταλοὺς
νὰ κυττάζουνε δακτύλους.

**Τοὺς φρατέλους και πάλι
μὰ βρωμοῦσα τοὺς ψάλλει.**

Ἰταλία μας τζόγια,
μὴ μᾶς βρίζῃς μὲ λόγια,
ὄποῦ θέλουμε φτύσιμο.

Μὴ μᾶς δείχνῃς κακία
και πρὸ πάντων βλακεία
νὰ σοῦ λέμε μπραβίσσιμο.

Ἄδελφέ μας Ἀμέλιο,
σβύσε μ' ἕνα φραγγέλιο
τῶν Ροδιῶν τὴν λαύρα.

Κτύπ' ἄπολους, Ἰαπότη,
Τζενεράλε Κιχώτη,
Τζενεράλε Παλάβρα.

Μὲ φρατέλους ἀβροὺς
οἶνε κάτω Σταυρούς,
δίνε σ' ἄλους βρισιαῖς,
τρέχα κλεῖν' Ἐκκλησιαῖς,
και κομμάτιασε ράσα,
και γκουάρντια ἐ πάσσα.

Μὴν ἀκοῦς κασκαρῖκαις,
μοναχὸς ἐπαινέσου,
και τῶν ἄλλων τῆς νίκαις
νὰ τῆς κἀνης 'δικαῖς σου.

'Στὴν ὑγεῖα σου θὰ πίνω...
σπάξε τοῦτο κι' ἔκεινο,
και γερὸ μὴν ἀφήσης
'στὸ νησι παλ προκάνατο,
νᾶχουν πάντ' ἀναμνήσεις
και γιὰ σὲ τὸν ἀθάνατο.

Φοβερὸ Στρατηλάτη
πριμαντόνας στωμύλης,
'στῶν Ροδιῶν τὴν πλάτη
τόσους ἄθλους φέπειλεις.

Και σ' αὐτὴν ἐστιμμαίνεις
και τὸ πᾶν ἀπειλεῖς,
και φυσᾶς και φουάττεις.

Και πολυάθλος μένεις
κατὰ πάντ' ἀσφαλῆς,
Κουραμπῆς Στρατηλάτης.